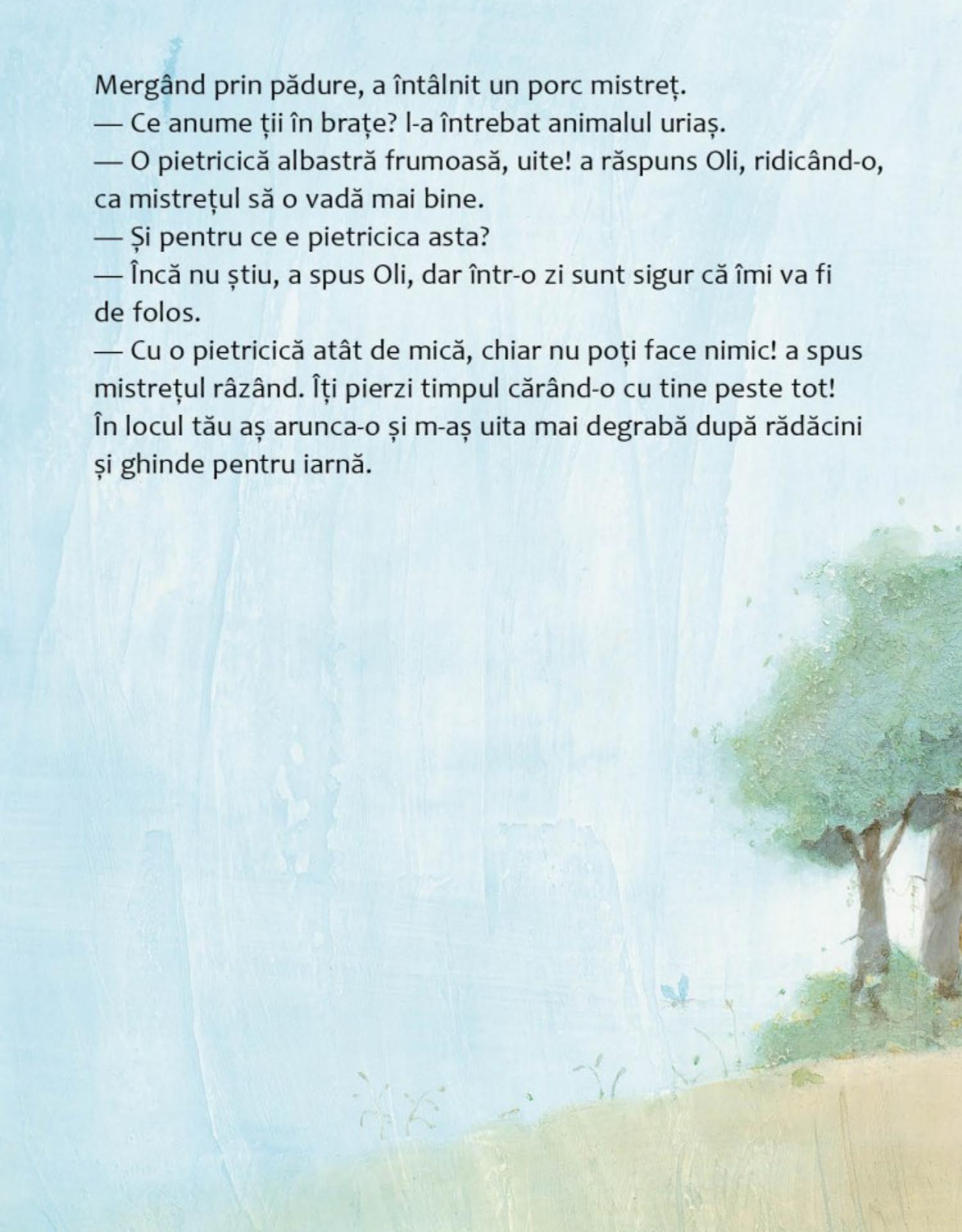

Oli ținea în brațe o pietricică. O găsise la poalele unei margarete și se hotărâse să o păstreze.

Această pietricică nu avea o formă anume, nu era nici grea, nici dură, dar era o pietricică albastră, mai albastră decât oricare altă pietricică pe care o văzuse vreodată.

Iar cu această pietricică strânsă la piept, Oli și-a început drumul.

Mergând prin pădure, a întâlnit un porc mistreț.

— Ce anume ții în brațe? l-a întrebat animalul uriaș.

— O pietricică albastră frumoasă, uite! a răspuns Oli, ridicând-o, ca mistrețul să o vadă mai bine.

— Și pentru ce e pietricica asta?

— Încă nu știu, a spus Oli, dar într-o zi sunt sigur că îmi va fi de folos.

— Cu o pietricică atât de mică, chiar nu poți face nimic! a spus mistrețul râzând. Îți pierzi timpul cărând-o cu tine peste tot! În locul tău aş arunca-o și m-ăs uită mai degrabă după rădăcini și ghinde pentru iarnă.

Oli nu a răspuns, doar a continuat
să meargă mai departe, cu pietricica
lui în brațe.

